

въ прѣвѣсходство-то си, та люто наказала Арахнея, дѣщеря на Колофонскій царь Идмона, коя-то искала да ѣ надвари съ тканы-ты си платове. Минерва, ядосана за тѣхъ нейнѣ смѣлость, и отъ зависть за способность-тѣ ѣ, ударила ѣ съ соваля-тѣ си. Арахнея, въ отчаяніе-то си, поискала да ся обѣси, нѣ тя быде прѣобрыта на паякъ.

Това отмщєніе никакъ не ся посрѣща съ Минервинъ характеръ; нѣ вѣроятно е, че древни-ти си измыслили това за да истълкувать сѣществованіе-то на това грозно насѣкомо, кое-то точи нищкы и простира платове-ты си по кѣщны-ты кѣтове и стрѣхы. Разказвать за неѣ еще еднѣ приказекѣ, коя-то ѣ искарва малко кокеткѣ. Минерва свирила единъ день свиркѣ прѣдъ Венерѣ и Юнонѣ; тыя двѣ богыни зели да ся смѣхътъ, като видѣли уста-та ѣ да ся кривять смѣшно: тя ся оглядала въ оглядало-то, и отъ ядъ заврѣлила свиркѣ-тѣ, коя-то ѣ погрозявала кога свирила съ неѣ. Сатиръ Марсіасъ прибралъ свиркѣ-тѣ за свое злочестіе, и оттогава свирка-та докарва много другы грозотіи по свѣта; при всечко това тя погрозява само мѣжє-ты.

Тирезіасъ, сынъ на Еверуса и на нимфѣ Харикло, былъ ослѣпенъ, зачто то заварилъ Минервѣ да ся кѣпе въ Ипокрена. Нѣ Богыня-та ся смилила за скрѣбъ-тѣ на Харикло, коѣ-то тя обичяла, та дала на сына ѣ, въ замѣнѣ на зрѣніе-то, кое-то му была отняла, даръ да прѣдвижда бѣдѣще-то — Тирезіасъ много пѣти послужилъ съ тоя даръ въ врѣмя на дѣлгы-ты войны, кои-то опустошили отечество-то му Тебѣ, подъ пагубно-то царуваніе на Лабдакиды-ты, за кои-то по-послѣ има да прикажемъ.